

HỒI THỨ TÁM MƯƠI SÁU MỐI HẬN MUÔN ĐỜI

Thích Đình Nhận gượng cười nói :

- Chẳng có nghĩ việc chi cả !

Tuy ngoài miệng chàng nói thế, nhưng trong lòng đã sắp đặt đưa đến cho Hải Vân Tiên Tử một cái vui mừng bất ngờ.

Hải Vân Tiên Tử nói :

- Nếu thế thì chúng ta đi vậy !

Liền đó, hai người cùng cất bước chạy nhanh. Khi đến thành Khai Phong thì trời vừa tối, Thích Đình Nhận nói :

- Chúng ta hãy ở lại thành Khai Phong nghỉ một đêm, rồi sáng đi về Lỗ Sơn sớm cũng không muộn kia mà !

Hải Vân Tiên Tử nói :

- Em đâu lại không chịu anh chứ?

Thích Đình Nhận bèn dẫn Hải Vân Tiên Tử đến Hắc Lang tửu lâu, bảo tên quản lý cho dọn một gian phòng sạch sẽ và thanh tịnh ở sau hậu viện.

Hải Vân Tiên Tử nói :

- Thích ca ca, em và anh tuy là vợ chồng, nhưng nếu giờ đây cùng ngủ một phòng xem cũng có điều bất tiện...

Thích Đình Nhận hỏi :

- Tại sao bất tiện?

Hải Vân Tiên Tử thực ra cũng không thể nào giải đáp được câu hỏi ấy. Nàng chỉ gượng cười nói :

- Nếu thế, chúng ta hãy đi nghỉ sớm vậy ! Ngày mai còn phải đi đường xa !

Lúc ấy trong lòng Thích Đình Nhận vẫn còn nhiều nỗi băn khoăn. Chàng không hiểu sau khi dùng thuốc ấy xong, bệnh tật của mình có hoàn toàn lành mạnh như củ không?

Hải Vân Tiên Tử trông thấy sắc mặt của Thích Đình Nhận hơi khác thường bèn hỏi:

- Anh có vẻ như mất hồn mất vía là tại sao thế?

- Chẳng có chi cả...

Nói chưa dứt lời, chàng bèn đi thẳng đến bên cạnh nàng, rồi đưa cánh tay mặt ra ôm Hải Vân Tiên Tử vào lòng. Hải Vân Tiên Tử ngã vào lòng chàng rồi nói :

- Anh...

Nàng chỉ mới kịp nói một nửa tiếng “anh” thì Thích Đình Nhận đã cúi đặt một cái hôn lên đôi môi anh đào của nàng rồi. Nàng tự nhiên bắt rùng mình và nhắm nghiền đôi mắt.

Lúc ấy, lửa dục tình đã cháy rực trong lòng Thích Đình Nhận.

Chàng bỗng cảm thấy cần thiết một nhu cầu trong đời sống, y như thuở trước lúc chàng chưa bị tàn phế.

Do đó, chàng đã bỗng thẳng nàng đặt lên giường. Hải Vân Tiên Tử kinh hoàng kêu lên :

- Anh...

Tiếng kêu của nàng hết sức ngắn ngủi. Và nàng cảm thấy toàn thân đều run rẩy.

Lửa tình đang cháy đỏ rực trong lòng của hai người. Họ đều cảm thấy tha thiết yêu đương, một sự yêu đương về cả nhiều mặt...

Đôi cánh tay rắn chắc của Thích Đình Nhận siết chặt lấy Hải Vân Tiên Tử. Trái lại hai cánh tay ngọc của nàng cũng siết chặt lấy Thích Đình Nhận.

Bỗng Hải Vân Tiên Tử cất giọng tha thiết nói :

- Thích ca ca, anh...anh không thể...!

- Tại sao lại không thể?

Ngay lúc ấy, ngọn gió từ ngoài lùa vào cửa sổ làm tắt phụt ngọn nến trong phòng. Khung cảnh đen tối chung quanh lại càng làm cho tâm hồn đôi bên thêm lâng lâng ngây ngất...

Thốt nhiên, Hải Vân Tiên Tử kinh ngạc kêu lên :

- Anh... Anh...

- Anh thế nào?

- Anh... đã hoàn toàn bình phục rồi sao?

- Đúng thế !

Hải Vân Tiên Tử mừng rỡ :

- Ô... Thích ca ca... Thực đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của em !

- Như thế em có vui mừng không?

Nàng im lặng không nói chi cả. Và sau đó chỉ còn nghe tiếng thở dồn dập của nàng đi đôi với những tiếng hự khẽ. Những âm thanh khiến ai nghe đến cũng phải hồi hộp...

Tất cả những chuyện bất hạnh và buồn đau như thế đã trôi qua...

Niềm vui hoan lạc đã hé nở trước mắt một cô gái đã hoàn toàn thất vọng. Bởi thế, nàng không đau lòng hay bất mãn trước những cử chỉ hung hăng như lang sói của Thích Đình Nhận. Nàng rất vui lòng hiến dâng tất cả cho chàng.

Nàng nhận rằng, hay đúng hơn trước kia nàng đã nhận rằng, Thích Đình Nhạn trong kiếp sống này sẽ làm cho nàng mãi mãi ở trong những ngày đau khổ buồn chán. Nhưng giờ đây, nàng bỗng dưng lại được một sự an ủi quá bất ngờ !

Sự an ủi ấy không thể dùng ngôn từ để mô tả, lại càng không thể dùng kim tiền đổi lấy được !

Ngọn gió xuân đã thổi qua, làm cho cuộc sống của nàng càng đầy ánh sáng.

Nhưng, bỗng dưng nàng khóc nức nở. Nàng úp mặt vào gối khóc oà.

Thích Đình Nhạn trông thấy thế không khỏi ngạc nhiên. Chàng đưa mắt nhìn đôi vai ngọc của nàng, khẽ lay động theo tiếng nức, cảm thấy rất hối hận, nói :

- Em đã giận anh hay sao?

Nàng im lặng không trả lời chi cả.

- Anh tưởng rằng em bằng lòng... Vậy em tha lỗi cho anh...

Nàng đưa đôi mắt long lanh ngấn lệ nhìn thẳng vào mặt Thích Đình Nhạn. Qua tia mắt của nàng không làm sao che giấu được sự vui mừng trong nội tâm. Nàng bỗng dựa người vào Thích Đình Nhạn, rồi lại oà lên khóc to.

Thích Đình Nhạn ngạc nhiên nói :

- Em đã làm sao rồi?

- Em...quá vui mừng... Thích ca ca !

- Em không giận anh chứ?

- Không, Thích ca ca, em làm thế nào lại giận anh được? Thực anh đã làm cho em cảm thấy quá bất ngờ !... Vậy, thử hỏi làm thế nào chẳng khiến em quá vui sướng đến phát khóc?

Thích Đình Nhạn kề miệng sát vào tai nàng, thì thầm :

- Yêu anh không?

- Yêu, yêu anh đến một vạn năm !

Sau đó, cả hai cùng mỉm cười thông cảm. Hải Vân Tiên Tử nói :

- Thích ca ca, em bằng lòng trở về Hồng Kỳ Môn !

- Không thể được !

- Tại sao thế?

- Em đã quên địa vị của em bây giờ đã là phu nhân của Môn chủ rồi sao?

- Anh định cưới em?

- Thế nào, em không bằng lòng hay sao?

Nàng ngã đầu vào vai Thích Đình Nhạn, khẽ nói :

- Thích ca ca, giờ đây chúng ta không cần nghĩ đến việc tìm một đứa con nuôi nữa!

- Phải, anh muốn em sẽ sanh được hai mươi đứa con !

- Hai mươi đứa? Anh muốn em gây đét ra hay sao?

Cả hai người cùng cười xòa... Họ cười trong niềm vui tràn trề hạnh phúc...

Bỗng nhiên, trong khi tiếng cười của họ chưa dứt, ngoài cửa sổ bỗng có một chuỗi cười lạnh lùng xé không gian truyền đến. Thích Đình Nhạn và Hải Vân Tiên Tử đều không khỏi kinh hãi.

Tức thì, bên ngoài cửa sổ có một bóng đen chập chờn rồi bay thoát đến đứng thẳng nơi khung cửa. Thích Đình Nhạn vội vàng mặc y phục vào, quát hỏi :

- Ai thế?

Bóng người ấy lại cất tiếng cười lạnh lùng, nhưng không nó chỉ cả.

Thích Đình Nhạn liền lao người đến trước cửa sổ, quát :

- Các hạ nếu không lên tiếng, thì Thích Đình Nhạn thất lễ đó !

Bóng người bên ngoài cửa sổ liền lao thẳng đến trước cửa phòng. Sau một tiếng kẹt, cánh cửa phòng đã mở tung, Thích Đình Nhạn quát to :

- Muốn chết mà !...

Cùng một lượt với tiếng quát, chàng đã vung chưởng đánh thẳng vào bóng đen ấy. Luồng chưởng lực của chàng ồ ạt cuốn tới như xô bạt cả núi.

Bóng đen ấy lạnh lùng nói :

- Thích Đình Nhạn, anh thực sự muốn giết tôi hay sao?

Thích Đình Nhạn nghe qua không khỏi giật mình. Vì giọng nói ấy thật là quen thuộc. Chàng vội vàng thu thế đánh trở lại.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe Hải Vân Tiên Tử kêu lên :

- Diêm cô nương, cô đấy à...?

Thì ra bóng đen ấy chính là U Minh Quỷ Nữ, sắc mặt của nàng đang lạnh lùng không một tí tình cảm.

Thích Đình Nhạn trông thấy thế thì không khỏi sửng sốt. Hải Vân Tiên Tử cũng hết sức kinh hoàng.

Sự xuất hiện bất thần của U Minh Quỷ Nữ đã làm cho Thích Đình Nhạn và Hải Vân Tiên Tử mất hẳn sự bình tĩnh. Họ không thể ngờ được U Minh Quỷ Nữ lại có thể xuất hiện đột ngột như thế.

Thích Đình Nhạn rùng mình nói :

- Diêm cô nương, xin bỏ lỗi cho về chỗ tôi đã không biết nên ra tay như vừa rồi!

U Minh Quỷ Nữ lạnh lùng nói :

- Chẳng có chi !

Thích Đình Nhạn nói :

- Diêm cô nương, có việc chi hay chăng?

Đôi mắt của U Minh Quỷ Nữ đây vẻ lạnh lùng và sâu hiểm, nhìn thẳng vào mặt Hải Vân Tiên Tử nói :

- Cô nương quả là người nhiều mưu kế !

Hải Vân Tiên Tử nói :

- Mưu kế? Đây là nghĩa lý gì?

- Nghĩa lý gì à?

U Minh Quỷ Nữ cười nhạt, rồi nói tiếp :

- Cô muốn chiếm hữu Thích Đình Nhận, nên dùng lời khôn khéo gạt chúng tôi nói là Thích Đình Nhận đã thành tàn phế !

Hải Vân Tiên Tử nói :

- Cô hiểu lầm rồi, trước đây Thích Đình Nhận bị Tẩu Hỏa Nhập Ma nên thực sự đã trở thành tàn phế. Riêng đối với việc tại sao anh ấy được bình phục trở lại, đến giờ phút này, chính tôi cũng chưa được rõ.

Đến đây, Thích Đình Nhận mới hiểu thái độ hăm hăm của U Minh Quỷ Nữ và sự xuất hiện bất thần của nàng là do đâu. Chàng đang định mở miệng để giải bày mọi lẽ, thì U Minh Quỷ Nữ đã cười lạnh lùng nói :

- Đây chỉ là những lời láo khoét, tôi rất oán hận cô !

Câu nói chưa dứt, U Minh Quỷ Nữ bất thần vung chưởng quét một tiếng vút về phía Hải Vân Tiên Tử.

Vì đang cơn tức giận, nên U Minh Quỷ Nữ ra tay tấn công đối phương ngay, mà không hề suy nghĩ chính chắn chi cả.

Nàng cho rằng Hải Vân Tiên Tử đã dùng mưu kế để chiếm hữu Thích Đình Nhận. Do đó, trong lòng nàng tràn đầy sự căm tức, nên chẳng cần suy nghĩ trắng đen thế nào, vung chưởng tấn công ngay Hải Vân Tiên Tử.

Hải Vân Tiên Tử vội vàng quát :

- Diêm cô nương, cô hãy chậm tay nghe tôi nói đã !

Hải Vân Tiên Tử không hề chống trả lại, chỉ nhảy lách mình tránh thế võ của đối phương. U Minh Quỷ Nữ kêu lên :

- Tại sao cô không ra tay giao tranh với tôi đi?

Vừa nói, U Minh Quỷ Nữ vừa đánh bồi thêm chớp nhoáng ba chưởng nữa.

Thích Đình Nhận quát :

- Diêm cô nương, hãy chậm tay nghe tôi nói đây !

Nhưng U Minh Quỷ Nữ nào chịu nghe, nàng vung tay đánh tới tấp như mưa bắc, chỉ trong nháy mắt là nàng đã tấn công vào Hải Vân Tiên Tử mười lăm chưởng.

Hải Vân Tiên Tử vì không dám chống trả nên bị đẩy lui liên tiếp và trở thành bị động hoàn toàn.

Thích Đình Nhận trông thấy thế, biết kéo dài tình trạng này, thì Hải Vân Tiên Tử tất phải bị thương. Do đó, chàng buột miệng quát lớn :

- Sao cô chưa chịu xuống tay?

Đi đôi với tiếng quát, chàng liền vung chưởng quét thẳng về phía U Minh Quỷ Nữ.

Thế chưởng của Thích Đình Nhạn đã làm cho U Minh Quỷ Nữ không thể đỡ nổi. Nàng loạng choạng thối lui lối mũi bước mới gấn gượng đứng vững trở lại được.

Trong khi đó, Hải Vân Tiên Tử vì quá xúc động nên oà lên khóc hết sức thống thiết.

U Minh Quỷ Nữ cười lạnh lùng nói :

- Khóc à? Có điều chi đau lòng mà phải khóc !

Thích Đình Nhạn quát :

- Cô... Tại sao lại làm như thế được?

U Minh Quỷ Nữ nghe tiếng quát ấy, thì đôi mắt bỗng đỏ hoe. Nhưng chỉ trong thoáng chốc sắc mặt nàng bỗng trở thành tái nhợt trông hết sức ghê sợ, nói :

- Thế nào? Anh cũng muốn hiếp đáp tôi nữa hay sao?

Thích Đình Nhạn trông thấy sắc mặt của nàng rất khác thường, nên cảnh giác thối lui ra sau một bước, nói :

- Cô...nói thế là nghĩa lý gì? Cô phải hỏi cho cặn kẽ mọi việc trước đã chứ !

- Hỏi cặn kẽ cái chi?

Nàng cất tiếng cười lạnh lùng rồi nói tiếp :

- Thôi được, Thích Đình Nhạn, anh đã trót yêu cô ấy, thì để cho anh cứ tiếp tục yêu vậy !

Nói đoạn, nàng quay người đi thẳng ra cửa. Thích Đình Nhạn quát :

- Đứng lại đã !

U Minh Quỷ Nữ đưa mắt nhìn Thích Đình Nhạn hỏi :

- Để làm gì? Có lý đầu Thích Đình Nhạn anh muốn lưu tôi lại hay sao?

- Đúng thế !

U Minh Quỷ Nữ lạnh nhạt nói :

- Anh muốn biện bạch cho cô ấy chăng?

- Điều đó không cần !

- Nếu vậy thì anh định nói chi?

Sắc mặt của nàng vẫn tái xanh, tia mắt vẫn âm u sâu hiểm trông rất đáng sợ. Đôi mắt ấy không ngớt nhìn chòng chọc vào mặt của Thích Đình Nhạn.

Lúc ấy, Thích Đình Nhạn bỗng bùng bùng tức giận, một sự tức giận không tên tuổi đang tràn ngập lòng chàng. Con mắt duy nhất của chàng sáng quắc, chàng quát lên :

- Diêm cô nương, cô đến đây để làm gì?

U Minh Quỷ Nữ hậm hực nói :

- Để làm gì? Hừ, tôi chỉ bất ngờ gặp hai người thôi. Anh chớ tưởng rằng tôi đã cố ý theo dõi hai người đâu...!

- Tôi hỏi cô, bỗng nhiên cô có thái độ hung hăng như thế là vì lẽ gì?

- Vì lẽ gì à? Hừ, tôi căm hận một con người đầy mưu mô như cô ta !

- Mưu mô? Cô chỉ nói bá láp thôi !

Những hạt lệ đang đọng trên đôi khóm mắt của U Minh Quỷ Nữ đã lăn dài xuống đôi má, tựa hồ như nàng đau xót về chỗ Thích Đình Nhận đã bình vực cho Hải Vân Tiên Tử. Vì đến giờ phút này, nàng vẫn chưa hiểu rõ mọi việc ra sao cả.

Bởi thế, nàng cắn chặt lấy vành môi, rồi lại quay người bỏ đi thẳng ra cửa.

Thích Đình Nhận lại lớn tiếng :

- Cô hãy đứng lại nghe tôi nói đã !

U Minh Quỷ Nữ vẫn bước thẳng tới trước. Nàng cho rằng Thích Đình Nhận đã yêu Hải Vân Tiên Tử, thì việc biện bạch chỉ làm một việc thừa thôi.

Thích Đình Nhận trông thấy thế, liền lao người nhảy thoát đến, đứng chặn trước mặt nàng, nói :

- Cô có bằng lòng nghe tôi nói không?

U Minh Quỷ Nữ nói :

- Thích Đình Nhận, anh hãy tránh đường ra, nếu không thì tôi phải thất lễ đó !

Vietkiem.com